

תת"ע 6948/04/18 - חלימה תראות נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 6948-04-18 מדינת ישראל נ' תראות
תיק חיצוני: 40200559769

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
המבקשת	חלימה תראות
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן ביום 14.5.18 בהיעדר המבקשת.

כנגד המבקשת הוגש כתב אישום המייחסת לה עבירה של מתן רשות לאחר לנהוג ברכבה ללא רישיון נהיגה תקף בניגוד לסעיף 10(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961.

ביום הדיון 14.5.18, לא הגיעה המבקשת לבית המשפט ומשכך נשפטה בהעדרה ונגזרו עליה קנס בסך 5000 ₪, פסילה למשך 6 חודשים ופסילה על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים.

טענות הצדדים

המבקשת טוענת כי לא קבלה מעולם הזמנה לדיון. עוד טענה כי הרכב לא רשום על שמה, לא היה בשליטתה והיא עשתה ככל הניתן למנוע את העבירה.

עוד טענה המבקשת כי העונש שהוטל הינו עונש חמור לאור העובדה שאין לה עבר תעבורתי ופלילי.

בתגובתה המשלימה טענה המבקשת כי היא אינה מבינה עברית ועל כן היא לא הבינה כי היא מוזמנת לדיון. עוד טענה המבקשת כי ביום הדיון הייתה חולה .

לטענת המשיבה המבקשת קבלה את ההזמנה לדיון לידיה באמצעות השוטר ואף חתמה עליה. בהזמנה לדיון נרשם כי ביום האירוע ישובה המבקשת לצד הנהג שאינו בעל רישיון נהיגה. תגובתה של המבקשת במועד האירוע היתה: "אני בהריון ולא מרגישה טוב לכן ביקשתי מהבחור שינהג".

דין

ההלכה היא כי על הטוען לביטול פסק דין שניתן בהעדרו צריך לעבור משוכה גבוהה מאוד כדי שבקשתו תתקבל:

"הפסיקה הנוהגת מלמדת, כי על מנת לקבל בקשה לביטול פסק דין משום "סיבה מוצדקת" על המבקש לעבור משוכה גבוהה מאוד. כך, למשל, טענות כגון: אי התייצבות לדיון משום שכחה של מועד הדיון; אי קבלת הזימון לדיון עקב שיבושים בחלוקת הדואר או קיומן של תיבות דואר פרוצות; ונוכח מצבו הרפואי של בא כוח המבקש, מבלי שהתבקשה דחייה של הדיון מראש - לא נמצאו על ידי בית משפט זה כסיבות מוצדקות לביטול פסק הדין שניתן בהעדרו של הנאשם" (רע"פ 1911/18 גיש נ' מדינת ישראל מיום 27.5.18, וראו גם רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם ואח', מיום 25.3.18).

סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים החלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו ברע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל, לא פורסם (מיום 29.12.09):

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982."

באשר לטענה בדבר אי קבלת ההזמנה לדין

ההזמנה לדין נמסרה לידיה של המבקשת ביום האירוע והיא חתמה עליה. הטענה לפיה המבקשת לא הבינה את העבירה המיוחסת לה בדו"ח או כי עליה להתייצב בבית המשפט אינה עולה בקנה אחד עם תגובתה העניינית שמסרה לשוטר שנרשמה בדו"ח שמעידה באופן ברור על הבנת העבירה.

לטענת המבקשת לא התייצבה לדיון בשל מחלה. הנאשמת לא הגישה בקשת דחיה לפני הדיון או בסמוך לאחריו ולא צרפה לבקשה תעודת מחלה רלוונטית ליום הדיון.

באשר לטענה הנוגעת לביצוע העבירה

ההלכה שנקבעה על-ידי בית המשפט העליון היא כי יש להצביע על נימוקים כבדי משקל שיש בהם פוטנציאל ממשי

לשינוי תוצאת הדיון. טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין לא יובילו לביטול פסק הדין. (רע"פ 8427/17
מדינת ישראל נ' סאלם ואח', מיום 25.3.18)

הטענה כי המבקשת אינה הבעלים של הרכב אינה רלוונטית לעבירה ואינה תורמת להגנת המבקשת. גם הטענה כי
עשתה כל שביכולתה למנוע את העבירה אינה עולה בקנה אחד עם העובדה שישבה ברכב לצד הנהג הבלתי מורשה
ועם תגובתה לפיה בקשה מהנהג לנהוג כיון שלא הרגישה טוב.

איני סבורה כי העונש שהוטל על המבקשת חורג לחומרה במיוחד לאור העובדה שלא הוטל עליה מאסר או מאסר על
תנאי.

בנסיבות אלה ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית

ניתנה היום, ט"ז טבת תשע"ט, 24 דצמבר 2018, בהעדר
הצדדים.